

Vand som våben: Fra historisk forbud til zionistisk praksis

Vand, det mest fundamentale behov for livet, er blevet brugt som våben gennem historien – til at sulte, sygeliggøre, fordrive og ødelægge civile befolkninger. International lovgivning, udviklet gennem århundreder af krig og refleksion, har udtrykkeligt forbudt forgiftning, ødelæggelse eller nægtelse af adgang til vandkilder. Men i den moderne æra finder vi en stat – **Israel** – som gentagne gange har overtrådt disse normer, både historisk og systematisk, i sin kolonisering og besættelse af palæstinensisk land. Fra biologisk krigsførelse i 1948 til infrastruktursabotage på Vestbredden og belejringstaktikker i Gaza forbliver brugen af vand som våben en konstant del af zionistisk politik.

Denne artikel sporer historien om våbenbrug af vand, dets forbud under international lovgivning og udviklingen af israelske taktikker fra direkte forgiftning til strukturel dominans. Den udforsker også, hvordan fiaskoen af tidlige jødiske hævnplaner i efterkrigstidens Europa bidrog til en omdirigering af vold – kulminerende i det langvarige og fortsatte angreb på palæstinensisk liv gennem kontrol og ødelæggelse af vand.

Våbenbrug af vand: En historisk oversigt

Bevidst forgiftning af vandkilder har længe været fordømt som en afskyelig krigshandling. Antikke og middelalderlige eksempler er mange, fra belejrende hære, der forurenede brønde med lig, til brugen af naturlige giftstoffer. Efterhånden som krigens love udviklede sig, blev sådanne handlinger juridisk og moralsk uacceptable.

- **Haag-konventionen IV (1907)** forbyder brugen af gift eller forgiftede våben (artikel 23(a)).
- **Genève-protokollen (1925)** forbyder kemiske og biologiske våben, herunder i vand.
- **Konventionen om biologiske våben (1972)** og **Konventionen om kemiske våben (1993)** bekræfter disse forbud.
- **Rom-statutten for ICC (1998)** definerer brugen af forgiftet vand som en krigsforbrydelse under artikel 8(2)(b)(xvii).

I det 20. århundrede blev sådanne handlinger **sædvanlig international lov**, bindende for alle stater og aktører. Alligevel blev disse normer hurtigt overtrådt under etableringen af den zionistiske stat i Palæstina.

Operation “Kast dit brød” og zionistisk vandforgiftning (1948)

I 1948, under Nakbaen (den tvungne fordrivelse af over 750.000 palæstinensere), udførte israelske militser og videnskabelige enheder bevidste biologiske krigsførelsesoperationer mod palæstinensiske civile. Et af de klareste eksempler på dette var forgiftning af vandforsyninger med **tyfus-bakterier**:

- **Acre (maj 1948)**: Zionistiske styrker forurenede den kommunale vandforsyning med tyfus, hvilket forårsagede masse-sygdom. Røde Kors greb ind. Dette var det første kendte brug af bakteriologiske våben af zionistiske styrker og blev koordineret af **Enhed 131** i Haganah.
- **Gaza (juni 1948)**: En lignende plan blev forpurret af egyptiske myndigheder. Zionistiske agenter, der bar biologiske midler, blev arresteret før udrulning.
- **Landsbyer som Biddu, Beit Surik og 'Ayn Karim** oplevede, at deres brønde eller reservoirer blev forurenede eller ødelagte, hvilket forårsagede sygdom og fordrivelse.
- **Ein al-Zeitun og flere landsbyer i Galilæa** fik deres brønde permanent saboteret, ofte i forbindelse med massakrer eller massefordrivelse.

Disse operationer overtrådte flere bestemmelser i **Haag-reglerne**, selv dengang de var gældende, og passede ind i doktrinen om **Plan Dalet** – en bredere strategi for affolkning og afskrækkelse.

Fra forgiftning af Tyskland til forgiftning af Palæstina: Et skift i mål, en fødsel af straffrihed

I 1945 planlagde **Nakam-gruppen** – et netværk af overlevende fra Holocaust, der var engageret i hævn – at forgifte **vandforsyningen** i tyske byer som Nürnberg og München. De infiltrerede kommunale vandsystemer og skaffede adgangskort, med hensigt at dræbe millioner ved hjælp af arsenik. Men planen mislykkedes, da britiske myndigheder opsnappede deres leder, og giften blev dumpet i havet.

Ude af stand til at nå eller straffe tyskerne – geografisk fjerne og politisk beskyttede – for tog gruppens vrede sig ikke. Den blev **omdirigeret**. Et langt mere tilgængeligt og ubeskyttet mål var i nærheden: **det palæstinensiske folk**. Dette var de samme mennesker, der i mange tilfælde under Holocaust og årene op til det havde **tilbudt tilflugt til jøder**, da ingen vestlige stater – inklusive USA og Storbritannien – ville tage imod dem, som eksemplificeret ved **Evian-konferencen** i 1938.

Kun tre år senere ville zionistiske styrker forgifte palæstinensiske brønde – ikke som hævn for Holocaust, men som et værktøj til kolonisering og fordrivelse. For at retfærdiggøre dette konstruerede de en løgn: at **palæstinenserne, ikke tyskerne, var ansvarlige for Holocaust**.

Den mest gentagne version af denne løgn hævder, at **Jerusalems stormufti, Haj Amin al-Husseini**, "anstiftede" eller medplanlagde Holocaust med Hitler. Dette krav falder sammen under granskning af den historiske tidslinje, men forbliver **en fast bestanddel af israelsk propaganda**. Selv i dag gentager hasbara-konti og israelske politikere denne forvrængning og kalder Palæstina-støtter for "islamo-nazister" eller "palinazister" – en narrativ in-

version, der er beregnet til at slette tysk skyld og retfærdiggøre zionistisk vold mod palæstinenserne.

Moderne taktikker: Bosættervold og strukturel kontrol

Mens biologiske angreb er ophørt, er våbenbrug af vand fortsat i mere snigende former – især på Vestbredden, hvor det israelske besættelsesregime har designet et komplekst system af **strukturel afsavn**:

- **Bosættervandalisme**: Bosættere **bader rutinemæssigt i kommunale cisterner**, knuser vandingsrør, skyder på tagvandtanke og blokerer adgang til kilder.
- I **juli 2025** omdirigerede bosættere vand beregnet til over 30 palæstinensiske landsbyer for at fylde en **privat swimmingpool** i en nærliggende bosættelse.
- **Cisternesabotage** inkluderer at fylde brønde med **sten, beton eller affald**, hvilket gør dem ubrugelige.

Denne bosættervold er **muliggjort af statslige politikker**, især dem, der er forankret i **Militærordre 158 (1967)**, som **kræver, at palæstinensere får tilladelser til enhver ny vandinstallation**, herunder **opsamling af regnvand**. Tilladelser bliver næsten aldrig givet.

Mekorot-regimet: Institutionaliseret apartheid

Israels nationale vandselskab, **Mekorot**, fører tilsyn med et system, hvor:

- **52 %** af det udvundne vand går til Israel.
- **32 %** til ulovlige bosættelser.
- **Kun 16 %** bliver tilbage til palæstinenserne, der tæller millioner.

I mellemtiden modtager palæstinenserne på Vestbredden så lidt som **20–50 liter om dagen**, langt under **WHO's minimum** på 100 liter. Bosættelser nyder bevandede gårde og swimmingpools. Dette er ikke knaphed – det er overherredømme.

I **Område C** har Israels overudnyttelse af **bjergakviferen** fået palæstinensiske brønde til at tørre ud eller blive salte. På steder som **Bardala** og **Al-Auja** kolliderer landbruget. Selve landet bliver dræbt. Dette er **økocid**.

Kriminalisering af himlen: Regnvand som smuglervare

Selv himlen er ikke fri. Under **Militærordre 158** kriminaliseres opsamling af regnvand. Cisterner bygget uden tilladelser er:

- **Ødelagt** af israelske styrker.
- **Konfiskeret** som "ulovlig infrastruktur".
- **Straffet** med afbrydelse af vandforsyningen (f.eks. mistede en landsby i 2017 hele sin vandforsyning i fem dage).

Disse praksisser overtræder **Fjerde Genève-konvention, Haag-reglerne (1907)** og **meneskeretten til vand** under **ICESCR**. Israelere forbruger mindst **fire gange** så meget vand som palæstinensere.

Gaza: Belejring som miljø- og biologisk krigsførelse

I Gaza er vand blevet ikke kun en vare – men et våben i **belejringen**. Siden 2007 har Israel blokeret eller bombet kritisk infrastruktur:

- **Afsaltningsanlæg** ødelagt.
- **Spildevandsrensningsfaciliteter** målrettet.
- **Brændstof til vandpumper** nægtet.

Pr. 2025:

- **Over 97 %** af Gazas vand er udrikkeligt.
- Børn lider af **kroniske vandbårne sygdomme**.
- Siden **2. marts 2025** er Gaza gået ind i **IPC Fase 5 hungersnød**, hvor svækkede immunsystemer gør selv milde tilfælde af **enteritis** potentielt dødelige.

Når billeder af **afmagrede palæstinensiske børn** cirkulerer online, afviser israelske hasbara-konti dem som ofre for “genetiske sygdomme”. Det samme krav blev engang fremsat af nazister om ofre som **Anne Frank**, der ikke døde i en gaskammer, men af **tyfus**, en **vandbåren sygdom** i Bergen-Belsen. Ekkoerne er isnende.

Konklusion: Forgiftning af vand, forgiftning af hukommelse

Vand har altid været et våben. Men i det zionistiske projekt er det blevet en doktrin – et middel til fjernelse, straf og dominans. Fra 1948 til i dag er brønde blevet forgiftet, akviferer plyndret, og tørst kriminaliseret. I Gaza dør børn på grund af mangel på rent vand. På Vestbredden tvinges hele samfund til at opgive deres land.

Og alligevel, selv når deres vand stjæles eller ødelægges, bliver palæstinenserne beskyldt – ikke kun for at modstå, men for andres forbrydelser. Et folk, der hjalp med at redde jødiske flygtninge fra Holocaust, er blevet **syndebukken** for det – ikke på grund af hvad de gjorde, men fordi de var i nærheden.

At bruge vand som våben er at **føre krig mod selve livet**. Og at flytte skylden for folkedrab over på dets overlevendes ofre er at **forgifte sandheden**. Hvis der skal være fred, må der først være retfærdighed. Og retfærdigheden begynder med at **afsløre våbnet**, navngive forbrydelsen og returnere vandet – både fysisk og moralsk – til dem, det blev stjålet fra.